

Minden után

„Megvonom szépen büszke vállam
És le hull rólam minden, ami volt”
(Ady: Minden nagy megújhodottságom)

nézem a gyárudvarra álmodott indát, a fákat
— s szemem néz vissza
nézek az ablakban a fecskefüre
— s szemem néz vissza
nézem, mint bordarácsokat, négy fehér falamat
— s szemem néz vissza
hitegetem magamat, vagy tudom is már?
a gyárudvarban ott állnak a fák
indák himbálóznak valami szélben
és fecskefü a fecskefü
a bordarácsokon, falakon
mint tükörbe álló, magamra látok:
hányadik e megszületés?
s hány még?
felállok hát és elindulok
ismét és ismét
MINDEN UTÁN
elindulok napnyugatnak
elindulok napkeletnek
északnak, délnek indulok
Isten verítékével
arcom gödreiben

Korrekciók egy színjátékhoz

I.

Lásd, Euripidésem, e korunkbéli teátrumban Médeia játéka oly kacagásra ingerlő, a T. Publikum már az első bosszúsi-kolyra hátát mutatja, egyesek dárídozni kezdenek, egyesek függönyt le kiáltással nekirontanak a színpadnak nevezett

deszkaállványnak, s tülekednek, egyik karjukkal — a mereven előre tartottal —, mint bajonettel vagy puskatussal, kaszabolják az útjukba kerültet, másik karjukkal — az egyenest égnek meredővel —, mintha kezükben kendő vagy zászló volna, úgy törnek föl, mint hegyoromra, hol a várfokon még csatog a szélben az idegen lobogó; s a nők — szájukban kígyósziszegéssel — esnek a színpalak mögé zuhant Médeiának, s maguk fogják le, két karját padlódeszkához szögezve, két lábfejét kifordítják, s két feszülő combját támasztják ki, olyan nézéssel a szemükben, mint odahaza öreganyánk, ha disznóolajtót támasztott ki cölöppel, s micsoda káröröm süppeteg arcukon, micsoda egzaltált nyihogásokkal biztatják, mikor az első odaszédelő férfiforma beletérdel a combok s a szeméremtest háromszögébe, mit se törődve az eloldalgó Iasónnal s a színtér sarkába merevült Kreusával, nézd, Euripidés, költeményed immár eladhatatlan.

II.

Médeia nem küldi el a méregben áztatott nászruhát

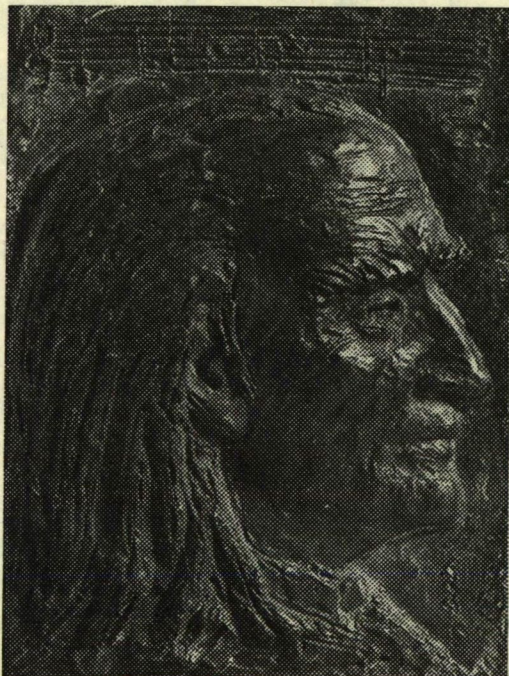
- Médeiaságod
told el arcodtól!
- Médeiaságom
eltolom arcomtól.
- Hogy megszépülsz a tűrésedben!
Hogy megszépülök tűrésemben.
- A szükség s a kényszer
gyöngyözte ki toleranciánk;
két nővérek, két asszonyiságunkban — szeretők.
- A jóság maradt im
egyetlen esélyünk:
e ködlovagok s a sexus
analfabétái között
épnék maradni.

*Szál deszkára kéretőzők
kik most ismernek egymásra:
néz Médeia Kreusára,
néz Kreusa Médeiára.*

- Micsoda földdarab ez, hova
jutottunk?
- Micsoda nyelven szólítalak?
- Micsoda nyelven szólíts meg
engem?

— Hol lelünk mi már
bizonyosabbra,
Mint a szavak kontúrta-
teste?

Jó-e a jóság?
türelem-e a tűrés?
a szederbokor és a kisgyerek
és itt a lábnyomok, az
esőlyuggatta agyaghalom
az-e még,
ami?

SZABÓ IVÁN: LISZT FERENC